

BIANCA

Lehetsz még szerelmes

Tracy Madison

Valentin-napi fogadás

Teresa Hill

Menyasszony a pácban

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátoló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Tracy Leigh Ritts, 2012 – Harlequin Magyarország Kft., 2016
A Bianca 297. eredeti címe: *A Match Made by Cupid* (Harlequin Special Edition)
Magyarra fordította: Fejes Zsuzsa
© Teresa Hill, 2011 – Harlequin Magyarország Kft., 2016
A Bianca 298. eredeti címe: *His Bride by Design* (Harlequin Special Edition)
Magyarra fordította: Bakay Dóra

Nyomtatásban megjelent: a BIANCA 297–298. számában, 2016
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-407-298-0

• Kép: iStockphoto

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2016

- A kiadó és a szerkesztőség címe: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- Felelős kiadó: dr. Bayer József
- Főszerkesztő: Vaskó Beatrix
- Telefon: +36-1-488-5569; e-mail cím: harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Tracy Madison

Valentin-napi fogadás

1. FEJEZET

Vannak olyan napok, amelyek pocsékul kezdődnek, de végül minden jóra fordul. Ám vannak olyanok is, amelyeken minden csak egyre rosszabb lesz. Melanie Prentiss igazán nagyon igyekezett pozitívan gondolkodni, mégis úgy tűnt, ez a napja az utóbbi kategóriába tartozik.

Azzal indult, hogy megpörkölte a haját, mert túl közel hajolt a gázlánghoz, pedig csupán a szemceruzáját akarta felmelegíteni és kicsit megpuhítani, hogy rendesen kisminkelje magát.

Valójában ez lett volna a megfelelő pillanat, hogy beteget jelentsen a szerkesztőségben, csak hát az ilyesmi nem vallott volna rá. Így aztán bevágta magát a kocsijába, és valamivel később máris az ölébe öntött egy hatalmas pohár kávé.

Mivel késésben volt, alighogy megérkezett, szélvészént berontott az épületbe, és mert az iroda előtti lábtörlőbe beakadt a cipősarka, mondhatni szó szerint beesett a munkahelyére. Nevetséges módon megpróbált még megkapaszkodni az íróasztalán heverő cédulában, majd elterült a földön.

Na, még ez is! – jajdult fel magában, amikor elolvasta főnöke üzenetét, aki sürgősen beszélni akart vele. Az Oregon állambeli Portlandben Kurt volt a helyi napilap főszerkesztője, s a lány gyanította, hogy az ő rovatával támadt gondja.

Mi tagadás, tényleg kifutott az időből, de ennek jó oka volt: édesanyját ismét szerelmi bánat gyötörte. Ez elég gyakran megtörtént Loretta Prentiss-szel – évente legalább háromszor –, és ilyenkor mindig Melanie-nak kellett megvigasztalnia. Az anyja intelligens, vonzó és sikeres üzletasszony volt, ugyanakkor abban is mélyen eltökélt, hogy megtalálja az igazi szerelmet. Csakhogy született rossz emberismerőként sajnos folyton melléfogott.

Melanie felnyögött. Ha egy kis szerencséje van, Kurt úgyis talált már valaki mást a rovatába. Utóvégre neki nem életcélja, hogy a lap lelki postaládájának gazdjaként frappáns üzenetekkel gyógyítgassa a szerelmes nők sebzett szívét. Pusztán azért vállalta el ezt a munkát, mert mindenáron meg akarta vetni a lábát az újságnál.

Jó, de mihez kezd majd, ha Kurt tényleg kirúgja? Megtakarítása alig van, hiszen nem keres sokat. Csüggedten lehunyta a szemét.

– Mi újság? Sokáig buliztál az éjjel? – nézett le rá az íróasztala tetején trónoló fickó.

– Ugyan! Az a te profilodba vág, Jace.

– Tévedsz, engem nem csak a bulizás érdekel.

Melanie kinyitotta a fél szemét, s máris azt kívánta, bárcsak ne tette volna. Soha nem találkozott még olyan pasival, aki úgy felkavarta volna, mint Jace Foster. Csípője keskeny, a válla széles, lába hosszú, arcvonásai határozottak, csokoládébarna szeméből pedig véget nem érő, forró éjszakák ígérete sugárzik...

Na persze ő sohasem követné el azt a hibát, hogy belezúgjon a szerkesztőség legsikeresebb szoknyavadászába.

– Tűnj el! – igyekezett elhessegetni a férfit, és újra lecsukta a szemét. – Gondolkoznom kell.

– Csak rajta, édesem! Egyébként úgy tudom, Kurt azonnal látni akar. Lehet, hogy felbosszantottad a főnököt?

Melanie megfogta Jace mellett az íróasztalt, és lassan feltápászkodott.

– Most meg mi van? – mordult a férfira.

Jace olyan mosolyra húzta telt ajkát, amellyel korábban már bizonyára nők tucatjait, ha nem

százait sikerült elcsábítania, aztán gyengéden beletúrt a lány hajába, és finoman végighúzta ujjait az egyik fürtön.

– Azon töprengök, mióta divat a pörkölt haj. Tulajdonképpen nem is rossz... mint egy doboz karamella...

A lány elrántotta a fejét, dacosan kihúzta magát, és karját összefonta a melle előtt.

– Ritkán kezdődik egy napom ilyen pocskékul! Kíváncsi vagyok, lehet-e ennél is rosszabb a folytatás.

– Attól függ, honnan nézed a dolgot. – Jace ártatlanul megrebbentette szemérmetlenül hosszú, fekete szempilláit, aztán lecsúszott a lány íróasztaláról. – Várlak – vetette még hátra, és lassú léptekkel kísétált.

Melanie önkéntelenül utánabámult. Ugyan hány nőt sikerült már elcsábítania ennek a pasinak a szűk farmerba bújtatott hosszú lábának pusztá látványával? Na, ő ugyan sosem fog bekéredzkezni Jace ágyába.

Hirtelen összerezzen, amikor mögötte valaki megköszörülte a torkát.

– Itt beszéljünk, vagy menjünk be inkább az irodámba? – Kurt bukkant fel a lány íróasztalánál. – Nekem mindegy, de lehet, hogy te szívesebben vennéd, ha négyszemközt mondanám el, amit akarok.

Ki fog hajítani, villant át Melanie agyán.

– Oké, egy perc múlva nálad leszek. Űgyis épp oda készültem – felelte, majd bekapcsolta a gépét, aztán kelleetlenül követte a férfit. Istenem, add, hogy gyorsan és fájdalommentesen végezzen velem! – fohászzkodott közben magában.

Amikor belépett a főnöki irodába, Kurt már az íróasztala mögött ült.

– Csukd be az ajtót! – vetett rá egy sötét pillantást.

Melanie sóhajtva eleget tett a kérésének.

– Már majdnem kész vagyok a jövő heti cikkel – kezdte abban a reményben, hogy ezzel szerezhet néhány jó pontot.

– Alig várom, hogy elolvashassam – hangzott a gúnyos válasz. – Csakhogy...

– Értem én, ha haragszol – szakította félbe a lány –, de hidd el, mindennek oka van. Meg tudom magyarázni.

– Mit kell itt még magyarázni? A te munkád arról szól, hogy tanácsokat adj az embereknek, és amikor kifogysz az ötletekből, küldd el őket egy szakemberhez. De nem azért fizetünk, hogy azt írj, a szerelem nem létezik, és azok a nők, akik hisznek benne, csak ámítják magukat.

– Nem ezt írtam! – csattant fel Melanie, aztán kicsit visszavett a hangjából. – Legalábbis nem ebben a formában...

Kurt felkapta az újságot, amely ott hevert a keze ügyében az asztalon, és fellapozta a megfelelő oldalt.

– Már hat éve járok jegyben a párommal – olvasta hangosan –, de ő még mindig nem hajlandó kitűzni az esküvő napját. Lassan elegem lesz a várakozásból. Mit csináljak? Üdvözlettel: egy örökös menyasszony.

– Ismerem a szöveget – durcáskodott Melanie. – Nem kell előadnod.

Kurt azonban csöppet sem zavartatta magát, mindössze kissé élesebbé vált a hangja, úgy folytatta:

– Kedves örökös menyasszony! Ha a vőlegényed idáig várt az esküvővel, akkor nagy valószínűséggel már sohasem fog elvenni. Ne is hitegesd magad ezzel! Még akkor is jobban jársz, ha kolostorba vonulsz, és nem vársz tovább erre a csódtömegre. Tedd ki a szűrét, és éld a saját életed, meglátod, boldogabb leszel! – Kurt lecsapta az újságot az asztalra.

– Na látod! – szólalt meg Melanie. – Nem is írtam olyat, hogy nincs szerelem. És valld be nyugodtan, hogy az a fickó szerinted se akar nőszülni. Nem hazudhattam a menyasszonyának!

A főnök újabb haragos pillantást vetett a lányra.

– Akkor azt kell írnod, hogy beszéljen a pasi fejével, és menjenek párterápiára.

– Igen, de...

– Világosan elmagyaráztam neked, mit várunk ettől a rovattól.

Melanie összerezzent.

– Lehet, hogy hibáztam, de azért...

– Nézd, Mel, én kedvellek téged. Megvan benned a képesség, hogy jól végezd a dolgod.

A lány lelki szemei előtt egy kicsi reménysugár villant fel.

– Köszönöm – hebegte. – És ígérem, hogy...

– Valójában eddig sem lett volna szabad olyan elnézőnek lennem veled, most azonban túl messzire mentél. Legutóbb megmondtam, hogy ha még egyszer hibázol, kihajítalak.

Melanie már kezdte magában összeszámolni, hogy mennyi pénze is van a tárcájában meg a számláján.

– De ugye nem teszed meg? – nézett reménykedve a férfira. – Vagy igen?

Néhány örökkévalóságnak tűnő másodperc után Kurt megvonta a vállát.

– Csak rajtad múlik. Hajlandó vagyok még egy utolsó esélyt adni neked, de mostantól fogva mindent, amit írsz, el fog olvasni az egyik kolléga. És ha ő azt mondja, hogy változtass meg valamit a szövegben, azt zokszó nélkül végre kell hajtaniod. Nincs ellenkezés, megértetted?

– Minden úgy lesz, ahogy akarod – fogadkozott Melanie, ám hirtelen sötét balsejtelmek kezdtek gyötörni. – És ki az a kolléga?

– Jace.

– Jace Foster? – rándult össze a lány. – Nem, ezt felejtsd el! Akkor már jobb, ha kirúgysz.

– Ahogy óhajtod, Mel, ki vagy rúgva. Szedd össze a cókódodat, és tűnés!

A lány nagyot sóhajtott.

– Ezt most komolyan gondolod? Tényleg el akarsz küldeni, ha nem hagyom, hogy az az egoista szépiú pátyolgasson? Hiába esküszöm meg mindenre, ami szent, hogy nem követek el még egy ilyen hibát?

– Hiába, mert ezt már hallottam. Tudod, amikor egy nőnek azt tanácsoltad, hogy cserélje le a pasiját egy kutyára, hiszen annál nincs jobb barát, meg egy vibrátorra, mert az pótolja a szeretőt.

– Kurt indulatosan az asztalra csapott az öklével. – Az a te bajod, hogy mindig magadból indulsz ki, márpedig neked sajnos problémád van a férfiakkal.

Mi tagadás, Kurt fején találta a szöveget, állapította meg magában a lány.

– Igaz, de nem mindegyikkel – sütötte le a szemét. – Olyan pasi is van, akiben meg tudok bízni. De Jace... Muszáj épp vele együttműködnöm?

– Csak nem hiszed, hogy még válogathatsz?! – A főnök beletúrt sűrű, göndör hajába. – Egyébként meg szerintem még örülni is fogsz, elvégre te magad könnyörögtél folyton, hogy adjak már valami rendes melót. Na, és most épp volna is itt valami, amin együtt dolgozhatnál Jace-szel. Már ha itt maradsz...

– Egy igazi, rendes munka?! És a cikk alján ott állna a nevem?!

– Tudtam, hogy érdekelni fog.

Hát bizony, Kurt ezzel tényleg megfogta.

– Miről van szó pontosan?

– A Valentin-napi induló anyagról. – A főnök elvigyorodott. – És közben még tanulhatsz is valamit a szerelemről.

– Most viccelsz? Azt akarod, hogy Jace-szel együtt írjak egy érzelmes lihegéssel teli cikket?

– Aha. És még az állásodat is megtarthatod. Persze neked kell döntened.

Melanie érezte, itt a lehetőség, hogy végre bizonyítson. Ám ahelyett, hogy égett volna benne a munkavágy, elfogta a pánik.

– Miért tenne ilyet Jace? Nincs ennél fontosabb dolga? Egy önálló cikk esetleg?

– Különös módon épp ő vetette föl, hogy dolgozhatnátok együtt. Úgyhogy inkább köszönd meg neki. Nélküle már nem lenne állásod.

Szóval Jace javasolta, hogy dolgozzanak közösen egy anyagon? Melanie már ismerte annyira a fickót, hogy tudja, nem arról van itt szó, hogy Jace ki akarja őt húzni a gödörből, hanem inkább arról, hogy csapdába csalja. Hiszen már az első itteni napja óta szüntelenül flörtöl vele az a gazember!

– Megkérdezted, hogy ő mit vár egy ilyen „együtműködéstől”?

– Nem érdekel. Ha te kíváncsi vagy rá, kérdezd meg magad.

Hát meg is fogom! És az őszinte válasz után menten agyoncsapom, fogadkozott magában Melanie.

– Tehát nincs más választásom?

– Tekintsd egyszerűen úgy, hogy Jace a jobbik éned, aki majd munkára fog, és rászorít, hogy tartsd be a határidőt. – Kurt röpke mosollyal ajándékozta meg a lányt. – Akkor hát vállalod?

– Igen, elfogadom a feltételeidet, bár elég röhejesek.

Kurt halkan felnevetett, ám Melanie ezt már meg sem hallotta. Sarkon fordult és kirohant a szobából. Tudta, hogy egy bizonyos személynek most azonnal ki kell tekernie a nyakát.

Jace ivott egy korty kávé, és lazán föltette lábát az asztalra. Valójában persze szerepet játszott, mert egyáltalán nem érezte magát oldottnak, sőt éppenséggel feszült és ideges volt, ha csak eszébe jutott Melanie.

Biztosra vette, hogy a lány mindjárt beront hozzá, és sárkányként okádja majd rá a tüzet, de muszáj volt tennie valamit, hogy kapjon egy esélyt nála. Még soha nem hatott rá így egyetlen nő sem, bár fogalma sem volt, miért van ez így.

Melanie ugyanis egyáltalán nem felelt meg az ízlésének. Harapós kis nő volt, minden kedvesség nélkül, és egy csöppet sem elegáns. Más körülmények között őt egyáltalán nem vonzották ezek a tulajdonságok, ez a fura teremtés mégis elbűvölte. Merthogy olyan édes... Sőt sokszor kifejezetten szexi. Már amikor először megpillantotta, mintha kifordult volna sarkaiból a világ. És még csak elképzelni sem tudta, mit tehetne ezellen.

Jace most az ajtóra tekintett, aztán az órájára. Már jó húsz perc telt el... Hol az ördögben marad az a lány?

Ingerülten bekapcsolta a laptopját, és elkezdte újra átolvasni nemrég elkészült cikkét. Meglehetősen sokoldalú munkája volt a szerkesztőségben, néha egyszerre több projekten is dolgozott, akárcsak az újságírók zöme. Legfőbb feladata azonban egy kapcsolati rovat vezetése volt, ahol *Szinglitörténetek* címen jelentek meg az egyedülálló férfiak szemszögéből írt cikkei. Ezenkívül havonta egyszer az *Egy világfi itthon* című sorozatban beszámolt Portland és környéke kulturális életéről és különféle rendezvényeiről.

Ebben a legutóbbi írásában azonban igencsak személyes hangot ütött meg. A témát az unokaöccse szolgáltatta, aki lassan három éve hunyt el autóbalesetben. A gyerek apja, Grady, aki Jace bátyja volt, annak idején, szenteste előtt néhány nappal elvitte a kisfiát egy bevásárlóközpontba, a Mikuláshoz, s amikor már hazafelé autóztak, egy részeg sofőr beléjük ment. Cody mindössze öt éves volt ekkor.

A halálesetet követő első évben Jace még túlságosan fájdalmasnak érezte a veszteséget ahhoz, hogy írjon róla. De a dolog nem ment ki a fejéből, úgy vélte, tennie kell valamit. Szerette volna, ha az emberek elgondolkoznak ezen a történeten.

Mivel képtelen volt koncentrálni, végül becsukta a laptopot, és azon töprengett, hol késik Melanie. Képtelenség, hogy Kurt ilyen hosszasan magyarázgatja neki a részleteket. Az persze lehet, hogy a lány elutasította az ajánlatot, és most éppen csomagol. De nem, ez nevetséges! Azért annyit csak be tud látni, hogy jobb vele dolgozni, mint munka nélkül maradni!

Jace hátratolta a székét, s már készült, hogy feláll, és megnézi, mi a helyzet, amikor Mel dühösen fújatva bevágatott a szobájába. Aha! – vigyorodott el Jace. Tehát mégis belement az egyezésbe.

Rákacsintott a kis pukancsra.

– Hát itt vagy, édesem! Már épp azon törtem a fejem, mi tart ilyen sokáig.

– Kell némi idő egy gyilkosság megtervezéséhez – vágta rá Melanie, és hátravetette hosszú, barna haját. – Tudod, mi vagy te, Jace Foster?

– Talán az álmolovagod? – incselkedett Jace, és összefonta ujjait a tarkóján. – Egyébként nem kell megköszönnöd, önzetlenül segitettem.

– Még hogy az álmolovagom? – kapkodott levegő után Mel. – Na persze, te nyilván azt hiszed,

hogy ezzel a magabiztossággal, a szexuális kisugárzásoddal meg a karizmatikus megjelenéseddal bármit megkaphatsz, amit csak akarsz. Én viszont most azért jöttem, hogy megmondjam, nem hat rám a kedvességed... és a bárgyú, szexi vigyorod sem!

– Érdekes, mennyi bók volt abban, amit mondtál...

– Bóóók? – Melanie megkocogtatta a halántékát. – Beszélned kellene egy orvossal, még mielőtt végképp elveszíted minden kapcsolatodat a valósággal.

Jace levette jobb kezét a tarkójáról, és az ujjain számolni kezdte:

– Szexuális kisugárzás, karizma, kedvesség, szexi vigyor... ja, és persze magabiztosság. Ez mindjárt öt komoly bók.

– Te egyenesen ilyen beképzeltnek születtél?

– De hiszen te dicsértél meg ennyire! Igaz, végtére is megmentettelek a kirúgástól. Tulajdonképpen ezt mégiscsak megköszönhetéd – fűzte hozzá Jace, szándékosan búgó hangon.

– Nem kértem tőled semmit, ez az egész az én bajom. Utálok, hogy a hátam mögött dumálsz rólam Kurttel. Nincs szükségem egy férfira ahhoz, hogy kimásszak a slamasztikából. – A lány ajka már remegett, szemébe könnyek gyűltek. – Egyáltalán nincs szükségem semmiféle álomlovagra! – vágta ki hősiesen.

Jace levette lábát az íróasztalról. Zavarta, ha egy nő sírt, nem tudott mit kezdeni vele. És azzal is tisztában volt, hogy ha Melanie – különösen Melanie! – zokogni kezd, ő mindent odaadna azért, hogy hagyja abba: az autóját, a házát, a pénzét... akár még a szívét is.

– Egyáltalán nem óhajtottam az álomlovag szerepében tetszelegni, csak beszélni akartam veled a Valentin-napi induló anyagról. Aztán elolvastam a cikketet.

Melanie összefonta karját a melle előtt.

– És miért rohantál el Kurthöz?

– Mert tudtam, hogy zabos lesz. – Jace megvonta a vállát. – Nézd, én mulatságosnak találok, amikor eljátszod a nagy férfigyűlölőt, de a főnök nem. És nem írhatjuk meg együtt azt a vezércikket, ha már nem dolgozol itt. Ezért avatkoztam be.

– De én nem gyűlölöm a férfiakat, éppen csak...

– ...csak nem bízol bennük. Ezt nagyon is világossá tetted.

– Egyszerűen nem találkoztam még olyan pasival, aki kiérdemelte volna a bizalmamat.

Jace sejtette, hogy ennél sokkal több van a háttérben, ennek ellenére csupán annyit mondott:

– Hát akkor most itt vagyok én.

A lány hangosan prüszkölni kezdett.

– Undorodom ettől a helyzettől! Pusztán azért fogadtam el, mert még mindig jobb veled dolgozni, mint munkanélkülinek lenni. De nem fogok randevúzni veled, és nem fogsz az ágyadba cipelni. Mindössze annyi érdekel belőled, amennyi szakmai szempontból indokolt. Világos? – Melanie hangja olyan keményen csattant, mintha minden szava egy-egy botütés volna, ám a szeme még mindig gyanúsan csillogott.

– Igen, világos. Nincs randevú, nincs szex – darálta Jace, majd kihúzta az íróasztala legfelső fiókját, és elővett két jegyzetömböt. – Foglalj helyet! Egy csomó dolgot meg kell beszélnünk.

– Máris kezdheted – morogta kelletlenül a lány, és leült. – Jaj, hogy én mennyire gyűlölöm ezt!

– Tényleg olyan rémes együtt dolgozni velem? – Jace előhalászott egy tollat is, rátette az egyik jegyzetömbre, s az egésztesttel odatolta a lány elé.

– Mi nem „együtt dolgozunk”. Te a főnököm vagy, amint ezt Kurt határozottan értésemre adta. Szóval ezért fortyog a kicsike, állapította meg magában Jace.

– Engem ez nem érdekel. Én egyenrangúnak tekintelek.

– Eltekintve attól, hogy mindent elolvasol, amit írok, és ha úgy találod, hogy valamit változtatnom kell a szövegben, muszáj beleegyezmem.

Az ellenőrzés ötlete nem Jace fejéből pattant ki, így aztán könnyen tehetett egy nagyvonalú ajánlatot a lánynak:

– Mi lenne, ha csak eljátszanánk ezt az egészet, de valójában nem szólnék bele a munkádba? Csupán annyit kérek, ne intézz nagy kirohanásokat a férfiak ellen, nehogy a végén Kurt mindkettőnket

kirúgjon.

Melanie arcára meglepetés ült ki.

– Komolyan mondd? Képes lennél kockára tenni az állásodat, és partnerként kezelni?

Akár fel is mondanék, ha kell, gondolta Jace.

– Bizalmat a bizalomért cserébe – kacintott a lányra, és kinyújtotta a kezét. – Megegyeztünk?

– Oké, Jace, partnerek leszünk. De nincs flörtölés, és nincsenek kétértelmű célozgatások. Csak üzlet van.

– Persze.

Kézfogással pecsételték meg az egyezséget.

Melanie keze puha és meleg volt, érintésére a férfi háta libabőrös lett, szíve gyorsabban kezdett verni, és homlokán megjelent egy izzadságcsöpp. Gyorsan elengedte a lányt, még mielőtt valami ostobaságot mondott volna, és hogy visszanyerje a belső egyensúlyát, a lehető legragyogóbb mosolyt küldte felé.

– Szerinted tényleg szexi a vigyorem?

Újdonsült társának megremegett a szája széle.

– Hát... láttam már rondábbat is – felelte végül kuncogva.

Amikor legközelebb összeültek, hogy közösen megtervezzék a Valentin-napi szám induló anyagát, Melanie még egyszer átfutotta a jegyzeteit, de hiába igyekezett némi lelkesedést kicsikarni magából. Persze nemcsak a téma miatt volt kedvetlen, Jace jelenléte is idegesítette.

Úgy vélte, az egyetlen megoldás, ha úgy alakítják ki ezt a projektet, hogy közben a lehető legkevesebbet kelljen együtt lenniük.

– Nem jó, ha túl sokat pepecselünk. Mennyi időnk is van az egészre? Hat hét? Interjúkra, háttérinfók beszerzésére, a megírásra és az összes bürokratikus intéznilóra. Vagyis ha bármi nem sikerül már első nekifutásra, nem marad időnk korrigálni.

Jace az asztalra könyökölt, állát a tenyerébe támasztotta.

– Áru! el, mit forgatsz valójában a fejedben!

– Nos... Mi lenne, ha lerántanánk a leplet a Valentin-napról? Ha elmondanánk, mire is jó valójában ez a nagy felhajtás, és nem táplálnánk tovább egy mítoszt?

– Hm. Érdekes elképzelés. Csakhogy... bár én igazán szívesen lerántanám a leplet bármiről veled, sőt akár rólad is – Jace mókás fintort vágott –, nem biztos, hogy...

– Jaj, ne már, te tényleg nem bírod ezt abbahagyni?

– Csak vicceltem.

– Hát persze, és ha most Kurttel ülnél itt, nyilván ugyanígy viccelődnél!

– Természetesen nem.

– Na ugye! Figyelj, azt mondtad, partnerek leszünk. Akkor legyünk valóban azok! Egyszerűen képzeld el, hogy én vagyok Kurt!

– Nem tudok úgy csinálni, mintha férfi volnál. De különben teljesen igazad van. Ne haragudj, elnézést kérek. – Jace hangja valahogy olyan gyámoltalannak tűnt... és őszintének.

– Bocsánatkérés elfogadva! – Melanie megütögette mutatóujjával a homlokát. – Tudod, az agyad, az nemcsak gondolkodásra való, hanem arra is, hogy ha bármit hirtelen megkívánsz, tartsd ellenőrzés alatt a vágyadat. Te azonban a jelek szerint erre képtelen vagy. Várj csak! Fogadjunk, hogy már egy csomó cuccot vásároltál pusztán a reklámok hatására! Megkérdezhetem, hány darab úrhajós törülköződ van?

– Remek visszavágás! – Jace ajka megremegett. Élvezte a lány humorát. – Csak hogy tisztázzuk: nincs egyetlen úrhajós törülközőm sem. Viszont van egy... na jó, két olyan... ujjas takaróm...

Melanie megpróbálta elképzelni a férfit, amint fekszik a kanapén egy ilyen lehetetlen ujjas szabású takaróba burkolózva, miközben focimeccset néz a tévében, vagy esetleg valami akciófilmet. Nem bírta megállni nevetés nélkül.

– Ez jó! Portland legdögösebb szingli pasija édi-bédi pihepuha pokrócba bugyolálva. Na, egy ilyen képpel kellene illusztrálni a rovatodat!